

INDIJANCI (nastavak)

(Kao što je čitava odrednica "Indijanci" – kako smo vidjeli u prošlom "CAJTUNGu" – iz objektivnih razloga skraćena tako se i ovdje doslovno nametnula nadopuna koja slijedi. Vezana je uz malo poznati podatak da je novostvorena američka vlast, nedugo nakon što je pobijedila u ratu protiv svojih dojučerašnjih sunarodnjaka Engleza, ukinula zakon kojim je britanska administracija zabranjivala naseljavanje sjeverno od gorja Appalachein, koji je donesen da bi se indijanskim starosjediocima ipak pružila mogućnost da slobodno žive na razmjerno velikom dijelu svoje postojbine. Taj preinačeni zakon bio je zapravo početak kraja sjevernoameričkih Indijanaca!

Iz današnje perspektive još je zanimljivije nešto nešto što je – usuđujem se reći – malo tko primijetio. Radi se, naime, o tome da je način na koji se u američkim povijesnim filmovima prikazuje britanska vojska, kao politička administracija takav kakav se, primjerice, u jugoslavenskim filmovima iz 80-ih godina nije mogao ni zamisliti – kao i, naravno, u većini kinematografija zemalja koje su pripadale a posebno mađarskoj. Način na koji se, gotovo bez iznimke, u američkim filmovima, od početaka te vodeće svjetske kinematografije pa do danas, tretirali "crveni mundiri" (tj. časnici i vojnici britanske vojske) nije ništa manje pristran ni isključiv od načina na koji su se u jugoslavenskim partizanskim filmovima prikazivali "Švabe", partizani ili četnici.

Ali, dok su se 80-ih godina u jugoslavenskim filmovima počeli pojavljivati filmovi koji su sve smjelije narušavali do tada neupitnu aureolu NOB-a /posebno je u tom smislu bio provokativan bio slovenski film "Doviđenja u sljedećem ratu"/, a posebno u onima koji su se bavili još intrigantnijim komunističkim nasiljem u poraću /nedavno je na HRT 3 prikazan jedan od najboljih

– "Život sa stricem" Krste Papića/, američki je film i do danas ostao vjeran "boljševičkoj" interpretaciji rane povijesti nacije. Zaključit ćemo ovaj nastavak primjerom iz doba /snimljen je 1993./ kad je američka kinematografija već morala preboljeti "dječju bolest" šovinistički pristup "rađanju jedne nacije" /kultni nijemi film D. H. Griffitsa s tim naslovom u ideološkom se smislu svodi na čisti rasizam!/. To je film "U pohodu na slobodu" /Taking Liberty/ malo poznatog redatelja Stuarta Gillarda, u usporedbi s kojim su filmovi kao "Mirko i Slavko" /ono – "Mirko – pazi, metak!"/ ili "Nikoletina Bursać" /po romanu Branka Ćopića/ "mila majka"!

INKVIZICIJA (auto-da-fe)

Kad smo u početnom dijelu ovih "Priloga..." spomenuli "auto-da-fe" kao dio tzv. Svete Inkvizicije" (prisjetimo se –"auto-da-fe" je, prema Klaićevom "Rječniku stranih riječi...", "izricanje i izvršavanje barbarskih osuda (od strane) srednjovjekovne inkvizicije, osobito spaljivanje osuđenih heretika i njihovih dijela na lomači...") bio je to svojevrsni uvod u pojam "inkvizicija". Nameće se logično pitanje – zašto bi nas danas, u kontekstu promišljanja moralne degeneracije modernog svijeta, zanimalo nešto što već istini za volju, odavno ne postoji? (Ne postoji kao takva, ali se sve češće pojavljuje u prikivenim oblicima. Kad je svojevremeno iz EU na degutanтно primitivan način izbačen vremešni talijanski političar Rocco Buttiglione, samo zato jer je izrazio skepsu prema histeriziranom EU-udvorništvu u odnosu na LSTG-populaciji, vatikanski dnevnik "Osservatore Romano" je već u naslovu zdvojno zavapio: "Ovo je povratak inkvizicije!") Naravno da nas ovdje ne zanima inkvizicija kao povijesna činjenica – ovdje će nam ona poslužiti tek kao paradigma za izvjesne tipove mišljenja i ponašanja u današnjem svijetu, koji iskazuju frapantnu i zabrinjavajuću sličnost s onim što je svojevremeno predstavljala inkvizicija.

A drugi razlog za uvrštavanje ove odrednice u "priloge" je opsjednutost medija i znatnog dijela publike TV-serijom "Borgije", snimljenom većim dijelom u Dubrovniku (prikazivana je upravo u vrijeme kad je ovaj prilog pisan u konceptu). Činjenica da i u oko 90%-katoličkoj Hrvatskoj mnoge Hrvat(ic)e neosporno više zanima s iznimnim simpatijama predočen razvratni život tadašnjih rimskih papa nego ono što katolički svećenici pomalo patetično nazivaju "euharistijskim slavljem" i "širenjem radosne vijesti" u ovako zadanom kontekstu djeluje obeshrabrujuće i zabrinjavajuće. Drugi primjer, uzet iz trećeg sveska "Krležine" Enciklopedije Leksikografskog zavoda iz 1958. godine, danas je znakovit na jedan sasvim drugačiji – ali ništa manje aktualan način. Citat, naime, ide ovako: "Inkvizicija je pružala i široke mogućnosti za osvete, neprijateljstva, spletke, izdaje, podlosti, pokvarenosti i druga zla koja su razarala i trovala društveni život. Naročiti podstrek za korupciju bile su konfiskacije heretikove imovine, koje su djelovale negativno na pravnu sigurnost i na promet nekretninama, jer je stalno prijetila opasnost da će nečija dobra biti konfiscirana..."

Iako se ovdje ne može isključiti ni primjesa neobjektivnosti snažno marksistički intonirane

eciklopedije (stare više od 60 godina) prema crkvenoj hijerarhiji, ipak i neki drugi podatci koji se odnose na doba inkvizicije, pa i prije nje (okrutno istrebljenje "disidentske" sekte Katara), ukazuju na to da je vladajući sloj tadašnje najčešće moralno iskvarene i gramzive (sramotna prodaja "indulgencija") katoličke hijerarhije okrutno kažnjavao i one koji su bili mnogo više od njih odani Kristovom nauku (možda i zato jer su dosljedni katolici bili vidljiva protuteža njihovom beščašću. (Što se pak tiče prodaje indulgencija, upravo sam naišao na članak kolumnista "Vijenca" i bivšeg dužnosnika HSLŠ-a Ljubomira Antića, naslov čijega članka ("Molitvenici i medaljice"), kao i podnaslov ("Molitvenici i medaljice s likovima svetaca uz novine se porodaju iz komercijalnih razloga, cilj vlasnika medija nije promicati kršćansku vjeru, ni svece kao uzore, nego svoje proizvode") dovoljno govore sami za sebe.

"ISLAND IN THE SKY"

Počnimo od naslova! Kao nekome tko pripada "predrokerskoj" generaciji (vidjeti odrednicu "Rock'n'roll") jedan od najdražih pjevača mi je bio Hary Belafonte (podsjećanje na idiotski pojam "politička korektnost") i njegove "kalipso"-melodije". Jedna od najljepših je bila pjesmica iz naslova – u prijevodu "Otok na suncu" (na hrvatskom je pjeva Darko Domijan). Kakve veze ima danas već gotovo zaboravljeni Belafonte i njegovi veseli napjevi s ovim "prilozima"?

Ima utoliko što se upravo ovaj prilog referira na moj prilog od prosinca prošle godine, koji nosi naslov "Goli otok, ekologija i 'socijala'". Ako se sjećate, taj prilog je bio inspiriran novinskim člankom naslovljenim "Goli otok može biti – europska gay destinacija", prema kojemu je čelnik (sad sam primijetio da sam mu "časno" ime zaboravio navesti – a u međuvremenu sam ga, avaj, zaboravio!) udruge koja se zove "Ekološko-socijalni forum" predložio da se Goli otok prepusti na užitništvo bogatim homoseksualcima. Kao poveznicu između netom navedene i ove odrednice formulirat ćemo zaključak kako je sramotno da se jedna takva udruga zove kako se zove!

"Od sve muke" ćemo se sada malo i zezati! Svojevremeno je, naime, tada popularni beogradski humorist Radivoje-Lola Đukić (sami naslovi njegovih humorističkih TV-uradaka – "Na mesto, građanine Pokorni", "Čuvajte mi anomaliju" /parafraza naslova Feydauovog kazališnog vodvilja "Čuvajte mi Amaliju" – ukazuju na njegovu kritičnost prema tadašnjoj vlasti) na svoj "šeretski" način predložio (početkom 80-ih godina) da se tadašnje jugoslavenske političarepošalje na poduži odmor u nacionalni park Perućica, da barem nikom ne smetaju kad već tako loše upravljaju zemljom (iz dostupne enciklopedije sam saznao da se nacionalni park nalazi u Crnoj Gori). Sjetivši se toga, pred desetak sam godina u "Zadarskom listu" tu simpatično uvrnutu ideju malo modificirao. Budući da je danas Perućica ionako u drugoj državi, predložio sam da se

većinu hrvatskih političara s istom nakanom pošalje na bilo koji nenaseljeni dalmatinski otok – naravno, jedan od onih koje nam u međuvremenu neće ukrasti nezasićeni domaći ili strani (p)oduzetnici, ljubimci svemoćne EU. A onaj "ekološko-socijalni" lakrdijaš mi je slučajno dao ideju da to bude upravo Golo Otok!

Tu ideju sam na neki način doslovno preuzeo. Dakle, neka na njemu budu njegovi (bolje reći – njihovi, jer TAKVI se u zadnje vrijeme množe poput pljeve!) kućni ljubimci. A što ćemo s političarima – ovim sadašnjima? Pa, oni bi bili sluge (može i "batleri") svojih ljubimca: ionako ih je moralno dekadentne EU istrenirala u – kako je to znao reći srbijanski "vožd" Slobodan Milošević - "slugeranskoj" ulozi. Oni bi, dakle, bili kuhari/ce/, sobarice, radili bi na recepciji – a našla bi se tu, s oprostjenjem – i neka "muška kurva" pride: kad je bal, nek' je bal! Naravno, "destinacija" bi bila opskrbljena TV- i ostalim elektronskim i PC-uređajima, na kojima bi uvaženi gosti, osim specijalnih programa po njihovom ukusu, mogli gledati, primjerice, i TV-dnevnik i slične emisije, gdje bi mogli vidjeti i pripadnike ljudske vrste koji su toj privilegiranoj kasti manje poznati od, recimo, pingvina na Grenlandu: otpuštene i ojađene radnike i radnice, kojima se doslovno oduzima kruh iz usta da bi novcem poreznih obveznika sponzorirane udruge mogli tetošiti svoje ljubimce!

ISPIRANJE □ MOZGA (brainwashing)

Vjerojatno danas već svi znamo preneseno značenje ovog izraza – pa i njegov engleski original. Upravo zato nećemo trošiti papir i vrijeme na "otkrivanje tople vode", već ćemo odmah krenuti in medias res time što ćemo pokušati objasniti zašto se ovaj prilog inadovezuje na onaj prethodni ne samo po strogo abecednom redu, već i po svom značenju.

Ovakav ćemo stav pokušati objasniti kroz niz pitanja. Naime, kad se današnja EU-demokracija ne bi zasnivala (ovo se na engleskom zove "wishful thinking") upravo na temeljitom "ispiranju mozga" svojih podanika, bi li onaj prethodni prilog (a, naravno, i ovaj) uopće bio nužan?

Osim toga, vjerojatno među čitateljima nema nikoga tko se nije zgrozio zbog činjenice da hrvatske feminističke amazonke (pometimo barem ispred kućnog praga!), koje doslovno počnu "šiziti" ako je stopa obveznog broja žena na rukovodećim mjestima SAMO 39%, a ne 40% ili više, bešćutno prolaze pored uplakanih otpuštenih radnica "kao pored turskoga groblja"?!! Zar te jadne osobe – otpuštene radnice Kamenskog i drugih ustanova, i same nisu žene?!? Ako im je toliko stalo do ŽENA (a zašto im ne bi stalo?), zašto ne brane, zajedno sa "Živim zidom", žene koje izbacuju iz njihovih stanova i kuća?!? Ili su za njih ŽENE samo one koje pripadaju LSTG-populaciji?!? Itd, itd.

ZAKLJUČNA NAPOMENA AUTORA

Teme poput ovih jednostavno su mučne za pisanje – a samim tim vjerojatno i za čitanje. Zato ćemo je ovdje prekinuti, iako bi se o tome još štošta moglo napisati.